

Албрехт Дирер (нем. Albrecht Dürer; Нирнберг, 21. мај 1471 — Нирнберг, 6. април 1528)[1] био је немачки ренесансни сликар, графичар и теоретичар уметности.[2] Био је један од највећих мајстора уметности у доба хуманизма и реформације.

Учио је цртање у радионици нирнбершкога сликара Михаела Волгемута, где је боравио 4 године, а 1495. први пут је отишао у Италију и копирао италијанске мајсторе. Ујединио је италијанску рану ренесансу с експресивним стилем немачког реформаторског доба и дошао до нових облика изражавања. Посезао је за митологијским, алегоричним и религиозним темама, али се бавио и природом. Његови акварели крајолика, студије биљака и животиња сведоци су његовог дубоког разумевања природе. У радионици свог оца обучен је за златара, па је Дирер је до врхунца развио дрворез и бакрорез и својим графикама одлучујуће утицао на популаризовање реформатора и хуманиста. Као први немачки уметник посветио се теорији уметности и између осталог написао темеље науке о пропорцијама. Након повратка у Нирнберг отворио је радионицу и изводио олтарне слике и портрете, прве бакрорезе и низ дрвореза „Апокалипса“ и „Велика мука“. Након повратка с другог путовања у Италију настали су његови највреднији бакрорези „Витез, смрт и ђаво“ и „Меланхолија I“ и „Свети Јероним у ћелији“. У последњој фази насликао је свој најбољи „Аутопортрет“ и „Четири апостола“, и писао трактате о сликарству. Његово укупно дело обухвата 70 слика, 900 цртежа, 100 бакрореза и 350 дрвореза.